

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/110/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1410212250
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1410212250.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: F. I., K.. XX. X. XXXX, O. V. T.. Č.. X, O., zast. Markechová JMJ Legal, spol. s r. o., Bajkalská ul. č. 5/C, Bratislava, proti žalovanej: A. I., K.. XX. X. XXXX, O. K.. V. Č.. XXXX/XX, P. W., zast. advokátkou JUDr. Albínou Vágóovou, Korzo Bélu Bartóka č. 789/3, Dunajská Streda, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo 14. mája 2020 č. k. 24C/328/2010-441, takto

rozhodol:

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti napadnutého uznesenia.

2. V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala vyporiadania BSM tak, že do svojho výlučného vlastníctva žiadala prikázať nehnuteľnosť (O. Č.. XX nachádzajúci sa na 11. poschodí bytového domu na V. T.. Č.. X B. O.) s tým, že titulom vyrovnania podielov jej mala byť uložená povinnosť zaplatiť žalovanej sumu zodpovedajúcu 5 % trhovej ceny bytu. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 24. 9. 2015 č. k. 24C/328/2010-387, ktorým vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobkyne a právneho predchodcu žalovanej P. H. I. tak, že z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal nehnuteľnosť v hodnote 75.900 eur bez povinnosti finančného vyporiadania s právnou nástupkyňou pôvodného žalovaného. O trovách konania súd prvej inštancie nerozhodol s tým, že o nich rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 23. 10. 2019 č. k. 6Co/61/2016-436, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28. 11. 2019, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Súd prvej inštancie citujúc ust. § 255 ods. 1, 262 ods. 2, 263 ods. 1 C.s.p. v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu podľa pomeru jej úspechu vo veci a vzhľadom na to, že žalobkyňa bola v konaní v plnej miere úspešná. Ustanovenie § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. predpokladá rozhodovanie súdu o trovách konania v dvoch fázach (v prvej fáze v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, je rozhodnuté o tom, komu sa priznáva nárok na náhradu trov konania a v druhej fáze bude rozhodnuté o samotnej výške náhrady trov konania, a to po právoplatnosti predmetného rozhodnutia, ktorým sa konanie končí). O výške trov konania súd rozhodne podľa citovaného ustanovenia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p.).

4. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žalobkyni neprizná nárok na náhradu trov konania. Poukázala na to, že súd prvej inštancie prvým v poradí rozsudkom rozhodol v prospech jej právneho predchodcu - jej nebohého otca P. H. I. a tento rozsudok bol zrušený iba z procesných dôvodov, keďže jej otec v priebehu konania zomrel. Žalovaná pred smrťou otca nemala vedomosť o predmetnom súdnom spore, keďže dlhodobo žije v zahraničí a o manželstve jej otca so žalobkyňou toho veľa nevedela, ale "urážky, ktoré žalobkyňa učinila a z čoho môjho otca v súdnom spore obvinila bez právnej relevancie ma veľmi ťažko ranili." Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že v sporoch o vyporiadanie BSM by sa o nároku na náhradu trov konania nemalo rozhodovať podľa zásady úspechu, teda podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Jej nebohý otec sporu nemohol predísť, pretože žalobkyňa sa s ním nechcela mimosúdne dohodnúť. Napokon žalovaná v odvolaní uviedla: "Som toho názoru, že ak by súd prvej inštancie pred vydaním rozhodnutia o trovách preskúmal podrobne skutkový stav, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého a tvrdím nesprávneho rozhodnutia, mohol by si prinajmenšom vzhliadnuť, že na mojej strane prinajmenšom existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktoré som vyššie poukázala a mohol preto súd prvej inštancie rozhodnúť v súlade s ust. § 257 C.s.p. tak, že trovy žalobkyni vôbec neprizná."

5. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

6. Zásada úspechu v spore charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporuje povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Zásada úspechu sa vzťahuje aj na konania, kde súd rozhoduje o vyporiadaní podielového alebo bezpodielového spoluvlastníctva (R 65/1966). Ust. § 257 C.s.p. predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania, nárok na náhradu trov konania nepriznal. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, keď sú splnené všetky predpoklady pre priznanie náhrady trov konania, ale súd dospeje k záveru, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov neprizná. Musí pritom ísť o celkom výnimočný prípad. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa je okrem osobných, majetkových, zárobkových a iných pomerov strán sporu potrebné prihliadnuť aj na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprímeraná tvrdosť voči strane, ktorá mala vo veci úspech a aby neodporovalo dobrým mravom. Možno zhrnúť, že použitie ust. § 257 C.s.p. slúži na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Toto ustanovenie má teda slúžiť na odstránenie neprímeranej tvrdosti, t. j. inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu.

7. Zo spisu vyplýva, že pôvodne žalovaným v prejednávanej veci bol bývalý manžel žalobkyne P. H. I.. Predmetom vyporiadania BSM bol iba O. Č.. XX nachádzajúci sa na 11. poschodí bytového domu na V. T.. Č.. XX B. O.. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že žalovaný sa o nadobudnutie tohto bytu žiadnym spôsobom nepričinil, pričom nájom tohto bytu nadobudla ešte pred uzavretím manželstva so žalovaným. Žalovaný P. H. Y. dňa 19. 12. 2013 zomrel a stranou sporu sa stala žalovaná - jeho dcéra ako jeho právna nástupkyňa. Žalobkyňa v žalobe navrhovala, aby bol predmetný byt prikázaný do jej výlučného vlastníctva s tým, že jej bude uložená povinnosť v rámci vyrovnania podielov zaplatiť pôvodnému žalovanému sumu rovnajúcu sa 5 % trhovej ceny bytu. Súd prvej inštancie prvým v poradí rozsudkom z 10. 10. 2013 č. k. 24C/328/2010- 219 prikázal predmetný byt do výlučného vlastníctva žalobkyne, ktorej uložil povinnosť zaplatiť pôvodnému žalovanému z titulu vyrovnania podielov sumu 30.360 eur predstavujúcu 40 % z hodnoty bytu (súd prvej inštancie vychádzal z disparity podielov, keď zaujal stanovisko, že vzhľadom na zistené skutočnosti podiely strán sú v pomere 60 % : 40 % v prospech žalobkyne). Odvolací súd uznesením z 13. 8. 2014 č. k. 6 Co 158/2014- 262 uvedený rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia tohto zrušujúceho uznesenia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s prikázaním bytu do výlučného vlastníctva žalobkyne

a tiež so záverom súdu prvej inštancie o disparite podielov v prospech žalobkyne v pomere 60 : 40 a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil iba z dôvodu úmrtia pôvodného žalovaného a potreby ďalej konať s jeho právnou nástupkyňou. Žalovaná sa po vstupe do konania vyjadrila tak, že súhlasí s prvým v poradí rozsudkom súdu prvej inštancie a tiež s právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu. Žalobkyňa zotrvala na svojom stanovisku, že navrhuje, aby jej bola z titulu vyrovnania podielov uložená povinnosť zaplatiť 5 % z trhovej hodnoty bytu, čo predstavuje 3.795 eur s tým, že táto suma pripadá do dedičstva po poručiťovi. Súd prvej inštancie napokon rozsudkom z 24. 9. 2015 č. k. 24C 328/2010- 387 prikázal predmetný byt do výlučného vlastníctva žalobkyne bez povinnosti finančného vyrovnania so žalovanou. Odvolací súd rozsudkom z 23. 10. 2019 č. k. 6Co/61/2016- 436 tento rozsudok potvrdil. V odôvodnení tohto potvrdzujúceho rozsudku odvolací súd okrem iného uviedol: "K odvolacej argumentácii žalovanej odvolací súd uvádza, že v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa nadobudla právo osobného užívania sporného bytu pred uzavretím manželstva s otcom žalovanej, po rozvoде jej prvého manželstva sa na základe rozsudku Obvodného súdu Bratislava 4 č. k. 6C 219/87-10 právoplatného dňa 26. 11. 1987 stala výlučnou užívateľkou tohto bytu a po nadobudnutí účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., teda dňom 1. 1. 1992, sa v zmysle prechodného ust. § 871 ods. 1 Obč. zák. osobné užívanie predmetného bytu zmenilo na nájom tohto bytu. Výlučnou nájomkyňou tohto bytu sa teda žalobkyňa stala zo zákona dňom 1. 1. 1992, bez ohľadu na to, že dňa 25. 11. 1997 uzavrela spolu s otcom žalovanej nájomnú zmluvu ohľadom tohto bytu. Spoločný nájom sporného bytu manželmi vznikol žalobkyňi a otcovi žalovanej v zmysle § 704 ods. 1 Obč. zák. uzavretím manželstva, teda dňom 15. 11. 1997. Pokiaľ ide o financovanie kúpy sporného bytu, odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie toho názoru, že žalobkyňa preukázala, že finančné prostriedky na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 15.175 Sk pochádzali z jej úspor, ktoré si našetrila pred uzavretím manželstva s otcom žalovanej. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na str. 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie vysvetlil, prečo dospel k záveru, že kúpna cena bytu bola zaplatená z finančných prostriedkov, ktoré žalobkyňa nadobudla pred uzavretím manželstva. V tejto súvislosti však odvolací súd dodáva, že samotná skutočnosť, že kúpna cena bytu bola zaplatená z finančných prostriedkov vo výlučnom vlastníctve žalobkyne nemá za následok, že by sporný byt nepatril do BSM žalobkyne a otca žalovanej, teda že by bol vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Žalobkyňa s otcom žalovanej totiž nesporne prejavili vôľu zahrnúť predmetný byt do bezpodielového spoluvlastníctva a túto ich vôľu treba rešpektovať. Sporný byt bol aj v príslušnom LV zapísaný ako byt v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a otca žalovanej. Žalovaná v konaní nepreukázala, že by sa jej otec finančne podieľal na zaplatení kúpnej ceny bytu. Možno teda uzavrieť, že otec žalovanej sa na nadobudnutí predmetného bytu „podieľal“ iba tým, že so žalobkyňou uzavrel manželstvo. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva nevychádzal z rovnosti podielov. Odvolací súd však zdôrazňuje, že určeníu iného než rovnakého pomeru podielov musí predchádzať vyčerpávajúco zistený skutkový stav veci, z ktorého je možné dôvodnosť tejto nerovnosti jednoznačne vyvodit'. Odklon od princípu rovnosti podielov (tzv. disparita podielov) je výnimočným postupom, ktorý musí byť odôvodnený konkrétnymi okolnosťami veci. V prejednávanej veci je odvolací súd toho názoru, že zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (viď vyššie) možno vyvodit' dôvodnosť nerovnosti podielov. Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie toho názoru, že vzhľadom na to, že zákon explicitne neupravuje spôsob nerovného vyporiadania, disparita podielov môže byť vyjadrená nie iba percentom, prípadne zlomkom, ale aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný finančne sa s druhým manželom, pokiaľ ide o túto vec, vyporiadať. Tento názor vyjadril Najvyšší súd ČR v rozsudku z 25. 10. 2001 sp. zn. 22 Cdo 2914/99, teda v čase, keď v Českej republike bol platný a účinný Občiansky zákonník zák. č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorý je platný v Slovenskej republike až doposiaľ. Odvolací súd preto nevidí žiadny dôvod, pre ktorý by tento judikát nebol aplikovateľný v Slovenskej republike. Keďže otec žalovanej sa žiadnym spôsobom nezaslúžil o nadobudnutie a udržanie sporného bytu, je dôvodný postup, podľa ktorého je vyporiadací pomer podielov 100:0 v prospech žalobkyne."

8. Možno teda uzavrieť, že žalobkyňa mala v sporте plný úspech, pretože predmetný byt bol prikázaný do jej výlučného vlastníctva bez povinnosti finančne sa vyrovnat' so žalovanou vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie veľkosť podielov stanovil pomerom 100 : 0 v prospech žalobkyne. Žalobkyňi preto vznikol nárok na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. Odvolací súd je toho názoru, že vo veci nebola zistená existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa odôvodňujúcich použitie ust. § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. To, že v prvom v poradí rozsudku súd prvej inštancie zaujal stanovisko, že disparita podielov má byť v pomere 60 : 40 v prospech žalobkyne, s čím sa stotožnil aj odvolací súd vo vyššie spomenutom zrušujúcom uznesení, nemožno vyhodnotit' ako dôvod hodného zreteľa. Rozhodujúce je zistenie súdu prvej inštancie, že o nadobudnutie sporného

bytu sa zaslúžila výlučne žalobkyňa, keď kúpna cena bytu bola zaplatená z jej úspor, ktoré mala ešte pred uzavretím manželstva s otcom žalovanej. Tomu zodpovedá záver súdu prvej inštancie v rozsudku z 24. 9. 2015 č. k. 24C 328/2010- 387, že je namieste vyjadriť disparitu podielov v pomere 100 : 0 v prospech žalobkyne, s čím sa stotožnil aj odvolací súd. Za dôvod hodný osobitného zreteľa odvolací súd nepovažuje ani tú skutočnosť, že žalovaná o predmetnom spore o vyporiadanie BSM nevedela a že stranou sporu sa stala až po smrti jej otca. K tomu možno uviesť, že jej právne nástupníctvo po jej otcovi a s tým súvisiaca skutočnosť, že sa stala stranou sporu, vychádza z platnej právnej úpravy. Zo spisu nevyplýva opodstatnenosť tvrdenia žalovanej, že jej právny predchodca sa chcel so žalobkyňou mimosúdne dohodnúť, s čím však ona nesúhlasila. Na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 1. 12 2011 zástupcovia strán navrhli toto pojednávanie odročiť za účelom pokusu o mimosúdnu dohodu, ako však vyplýva zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 6. 2. 2012, mimosúdna dohoda uzavretá nebola. Dôvodom bol rozpor medzi stranami týkajúci sa výšky vyrovnacieho podielu. Neuzavretie mimosúdnej dohody teda nemožno pričítať iba na vrub žalobkyne, ale oboch sporových strán (žalobkyne a právneho predchodcu žalovanej).

9. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté uznesenie je vecne správne a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovby nevznikli.

11. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).